

Efter folkomröstningen

I dagarna avgörs folkomröstningen om kärnkraft. Därmed är det i bästa fall slut på närmare 7 års förlamning av den svenska politiken. Under dessa år har allt – val, regeringsbildningar, politiskt klimat och sakpolitik – legat i skuggan av kärnkraftsfrågan.

Det är sannolikt ingen tillfällighet att det är just under dessa sju år som den ekonomiska krisen har utvecklats i Sverige. Den politiska vardagen har i växande utsträckning kommit att domineras av skräckvisioner av stora olyckor eller otillfredsställande slutförvar av utbränt kärnbränsle. Frågor som innefattar risk för en olycka på 100 000 eller på 1 000 000 år har legat högst på den politiska dagordningen. Längre ner har de ekonomiska och näringspolitiska problemen återfunnits.

Vi har nu målmedvetet under sju år offrat morgondagen för ovissa spekulationer om vad som kan tänkas ske om tusentals år. I det perspektivet framstår inte vårt arv av upplysning och rationalism särskilt påtagligt. I det perspektivet framstår inte heller de arabiska regimer som bygger på muslimska stater och hotar vår oljeförsörjning som särskilt oförnuftiga. Inte är det mer oförnuftigt att styra en stat med utgångspunkt i vad som står i en 1 200 år gammal regelbok än att styra en stat med utgångspunkt i vad som kan hända om 2 400 år i den svenska berggrunden. Inte är det ovetigare av Khomeini att dra ner oljeproduktionen än av oss att helt stoppa uranbrytningen.

Vi står nu inför ett val av stor moralisk dignitet. Skall vi även fortsättningsvis låta kärnkraftsfrågan topprida oss? Skall vi av underlåtenhet låta ekonomi och näringsliv brytas ned därför att all vår aktiva kraft går till att spekulera om "Den stora olyckan"? Skall vi godta att Sverige – ett av världens främsta länder ifråga om teknik och välfärd – snabbavvecklas och blir ett Nordeuropas Iran? Eller skall vi säga: "Nu är det slut. Kära folk nu har ni bestämt vad som skall ske med kärnkraften. Nu tänker vi politiker ta oss an de problem som vi vet möter det svenska samhället på åttioalet. Nu får ni själva välja om ni flyr från verkligheten in i katastrofteoriernas masochistiska värld. Men vi kommer inte att medverka. Verklighetsflykten och oförnuftets skräckvisioner har vi avbördat oss och vill ni kära folk fortsätta att plåga er i hallucinatoriska riter får ni söka er bort från oss."

Väljer folket att fly verkligheten, att sätta sin tilltro till katastrofteoriernas uttolkare må det göras så. Men då överlever inte demokratin i landet. Demokrati är en modell för att styra ett land rationellt. Det är ingen modell för att sammanväga tvångsföreställningar och vakna människors mardrömmar. Därför måste vi säga till folket att det just är slut på sju års förlamning. Vi måste säga att vi avsvär oss och fördömer oförnuftet. Annars kommer vi att spela med i ett drama som måste ända i den svenska ekonomins och demokratins nedgång och fall.